

Rory Power

Sălbaticile

Traducere din engleză de Mihaela Apetrei

3
TREI

HETTY

BOOKZONE

Capitolul 1

Ceva. Departe, în bezna alburie. Printre copaci, îndreptându-se către încâlceala de desișuri. Îl poți vedea de pe acoperiș, după felul în care tufișurile se lasă într-o parte sau în alta în jurul lui, foșnind înspre ocean.

După mărime trebuie să fie un coiot, unul dintre cei mari, care îți ajung până la umăr. Cu dinți precum cuțitele, de mărimea palmei mele. Știu, pentru că odată am găsit unul, i se ițea capătul prin gard. L-am tras și l-am ascuns sub pat.

Din tufișuri se mai aude o bufnitură, apoi se lasă iar tăcerea. În cealaltă parte a acoperișului, Byatt coboară arma, sprijinind-o de balustradă. Drum liber.

Eu rămân cu arma ridicată, precaută, ținând cătarea în dreptul ochiului stâng. Celălalt ochi îmi este mort, orbit după o criză. Pleoapa mi se zbate, închisă, iar dedesubt crește ceva.

Așa suntem toate aici. Bolnave, ciudate, fără să știm de ce. Din noi cresc chestii, unele bucăți dispar, altele se desprind și apoi ne întărim sau ne înmuiem.

Văd prin cătare cum soarele de amiază albește lumea, văd cum pădurea se întinde până la marginea insulei,

dincolo de care este oceanul. Pini deși se zburlesc ca întotdeauna, înălțându-se cu mult deasupra acoperișului. Ici și colo se văd spații goale, unde stejarii și mestecenii și-au pierdut frunzele, dar cea mai mare parte a bolții de verdeață este strâns țesută, cu acele de conifere înțepenite de ger. Numai antena radioului străpunge desișul, acum inutilă, fiindcă nu mai avem semnal.

În susul drumului se aude strigătul cuiva și dintre copaci se ivesc fetele din Schimbul Bărcii, care se întorc acasă. Numai câteva dintre noi pot face această călătorie, pot străbate tot drumul de-a curmezișul insulei spre locul unde Marina livrează rațiile de mâncare și hainele, la locul de unde plecau și veneau feriboturile. Noi, celelalte, stăm îndărătul gardului, rugându-ne să le vedem ajunse cu bine acasă.

Cea mai înaltă dintre ele, domnișoara Welch, se oprește la poartă și moșmondește ceva la încuietoare până când, în sfârșit, poarta se deschide larg, iar cele din Schimbul Bărcii intră împleticindu-se, cu obraji roșii de frig. Au venit toate trei cocârjate de povara conserve-
lor, cărnii și cuburilor de zahăr. Welch se întoarce ca să închidă poarta în spatele ei. Abia dacă are cu cinci ani mai mult decât noi, era cea mai tânără dintre profesoare. Înainte de toate astea locuia în biroul de pe hol și se făcea că nu vede când cineva nu respecta ora de stingere. Acum ne numără în fiecare dimineață, ca să se asigure că n-a murit nimeni peste noapte.

Face cu mâna, ca să semnalizeze că totul e în regulă, iar Byatt îi răspunde la salut. Eu supraveghez poarta. Byatt, drumul. Câteodată facem schimb, dar ochiul meu nu se descurcă prea bine să vadă la distanță, așa că schimbul nu e de durată. Oricum ar fi, rămân totuși

o trăgătoare mai bună decât jumătate dintre fetele care mi-ar putea lua locul.

Ultima dintre fetele Schimbului Bărcii pășește pe verandă și iese din câmpul vizual, iar asta este finalul schimbului nostru. Descarc arma. Îndes cartușele în cutie, pentru următoarea fată. Strecor unul în buzunar, să fie.

Acoperișul se înclină blând dinspre podul cu tavan plat, de la etajul al treilea spre al doilea. De aici ne balanșăm pe margine și intrăm în casă pe fereastra deschisă. Era și mai dificil pe când purtam fuste și șosete, fiindcă ceva ne făcea să ținem genunchii strânși. Dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Acum, în blugi jerpeliți, nu mai avem de ce să ne facem griji.

Byatt urcă în urma mea, lăsând pe pervaz o altă serie de zgârieturi. Își dă părul peste umăr. Este drept, ca al meu, de un castaniu-deschis, strălucitor. Și curat. Chiar dacă nu avem pâine, șamponul nu ne lipsește.

— Ce-ai văzut? mă întrebă ea.

Dau din umeri.

— Nimic.

Micul dejun a fost sărăcăcios și simt în măruntaie ghimpele foamei. Știu că și Byatt simte la fel, așa că ne grăbim pe scări spre masa de prânz, la etajul principal, apoi în holul cu tavan înalt. Mese jupuite, abia ținându-se pe picioare, un șemineu și canapele cu spătarul înalt, a căror tapițerie a fost smulsă ca să fie pusă pe foc, să ne încălzim. Și noi, toate, forfotind, în viață.

Eram cam o sută de fete când a început; și douăzeci de profesoare. Împreună, umpleam ambele aripi ale acestei clădiri vechi. Acum nu ne mai trebuie decât una dintre ele.

Fetele din Schimbul Bărcii intră izbînd ușa de perete; își aruncă sacii pe podea și noi ne încăierăm pentru mîncare. De cele mai multe ori ne trimit conserve și câteodată pachețele de carne uscată. Abia dacă primim rareori ceva proaspăt, mereu prea puțin ca să ne ajungă tuturor și, într-o zi obișnuită, mesele înseamnă doar prezența lui Welch în bucătărie, deschizând debaraua și porționând cele mai mici rații văzute vreodată. Însă azi este zi de aprovizionare, spinările fetelor din Schimbul Bărcii au cărat spre casă noi provizii, iar asta înseamnă că Welch și directoarea se țin deoparte și ne lasă să ne luptăm pentru un singur aliment de fiecare.

Totuși, Byatt și cu mine nu trebuie să luptăm. Reese este chiar lângă ușă și a tras un sac deoparte, pentru noi. Dacă ar fi fost altcineva, lumea s-ar fi revoltat, dar e vorba despre Reese — cu mîna ei stîngă ascuțită și solzoasă —, așa că nimeni nu zice nimic.

Ea a fost una dintre ultimele care s-au îmbolnăvit. M-am gândit că poate o să scape, poate că este în siguranță, dar apoi a început. Solzii, fiecare dintre ei un soi de argint mișcător desfășurându-se din piele, ca și când ar fi venit din interior. Același lucru i se întîmplase uneia dintre fetele din anul nostru. Se întinseseră pe tot corpul și îi răciseră sângele în vine pînă când într-o zi nu s-a mai trezit, așa că ne-am spus că ăsta va fi sfârșitul pentru Reese, pe care au dus-o sus, așteptând ca solzii s-o ucidă. Dar n-au făcut-o. Azi a zăcut în infirmerie, pentru ca a doua zi să se întoarcă la noi, cu mîna stîngă total schimbată, o ciudățenie, dar încă a ei.

Reese sfîșie sacul și ne lasă, pe mine și pe Byatt, să scotocim înăuntru. Stomacul mi s-a strâns și saliva mi s-a adunat pe limbă. Orice, aș lua orice. Dar am căpătat sacul

greșit. Săpun. Chibrituri. O cutie cu pixuri. O cutie cu cartușe. Și apoi, la fund, o portocală — o portocală reală, adevărată, cu putregaiul mușcând numai puțin din coajă.

Ne smucim. Mâna de argint a lui Reese pe gulerul meu, căldura fierbând sub solzi, dar o arunc la podea și îi pun genunchiul pe un obraz. Aplecată, prind grumazul lui Byatt între umăr și antebraț. Una dintre ele lovește; nu știu care. Mă izbește în ceafă și mă înclin spre scări, cu nasul plesnindu-mi într-o muchie de treaptă. Durerea bolborosește, albă. În jurul nostru, celelalte fete strigă, în cerc.

Cineva m-a prins de păr și mă smucește încolo și înapoi. Mă răsucesc și mușc locul unde tendoanele ies în relief sub piele, iar ea scheaună. Strânsoarea îmi slăbește. La fel și a ei, și ne îndepărtăm una de cealaltă.

Îmi șterg sângele din ochi. Reese este întinsă pe jumătate pe scări, cu portocala în mână. A câștigat.

Capitolul 2

Îi spunem „Tox“ și, în primele câteva luni, au încercat să ne predea o lecție despre el. Epidemie Virală în Civilizațiile Vestice: o Istorie. Rădăcina „tox“ în limbile latine. Reguli farmaceutice în statul Maine. Școala merge mai departe, profesorii stau la catedră cu sânge pe haine, planificând testele ca și când vom mai fi încă aici și peste o săptămână. Nu se termină lumea, spun ei, și nici educația.

Micul dejun în sala de mese. Matematică, engleză, franceză. Prânzul, exercițiile de tragere la țintă. Consumabile și primul ajutor, domnișoara Welch bandajând răni și directoarea înțepându-ne cu ace. Împreună la cină și apoi încuiate pe tot parcursul nopții. Nu, nu știu ce ne îmbolnăvește, ne va spune Welch. Da, o să vă faceți bine. Da, curând o să mergeți acasă.

Dar s-a terminat repede cu asta. Orele au ieșit din program pe măsură ce Toxul doboră profesoarele. Regulile s-au făcut bucăți, transformându-se în praf, ștergându-se încetul cu încetul, până când n-au mai rămas din ele decât oasele goale. Cu toate astea, numărăm zilele, ne trezim în fiecare dimineață cercetând cerul după camere

și lumini. Lumea de pe continent se preocupă de asta, ne spune în permanență Welch. S-au preocupat din secunda în care directoarea a sunat pentru ajutor la Camp Nash, aflat pe coastă, iar acum caută un tratament. În primul transport cu provizii adus de Schimbul Bărcii se afla un bilet. Tipărit și semnat, imprimat pe o hârtie cu antetul Marinei.

DE LA: Secretariatul Marinei, Ministerul Apărării
Comandantul Forței de Reacție pentru Incidente Chimice/Biologice (FRICB), directorul Camp Nash, Centrele pentru Control Epidemiologic și Prevenție (CCEP)
CĂTRE: Școala de fete Raxter, Insula Raxter
SUBIECT: Procedurile de carantină recomandate de CCEP

Se vor implementa imediat izolarea completă și carantina efectivă. Subiecții vor rămâne în permanență pe teritoriul școlii, din motive de siguranță și pentru a menține condițiile contaminării inițiale. Depășirea gardului școlii, mai puțin de către echipajul autorizat pentru recuperarea proviziilor (vezi mai jos), reprezintă violări ale termenilor carantinei.

Înteruperea comunicării prin telefon și internet: comunicarea se va realiza numai prin canalele radio oficiale. Ca urmare, informațiile vor fi complet secretizate.

Proviziile vor fi lăsate la docul vestic. Data și ora vor fi stabilite prin farul de la Camp Nash.

Sunt în lucru diagnosticul și tratamentul. CCEP cooperează cu centrele locale referitor la tratament. Așteptați livrarea.

Am așteptat și am încercat să rămânem în viață — împreună în spatele gardului, în siguranță, departe de sălbăticia pădurii, departe de animalele tot mai flămânde și ciudate —, dar fetele continuau să cadă pe capete. Crizele care lăsau trupurile prea slăbite ca să mai poată respira, care lăsau răni ce nu se mai puteau vindeca sau, câteodată, o agresivitate ca o febră, care le întărâta pe fete una împotriva celeilalte.

Lucrurile acestea încă se întâmplă. Singura diferență este că acum am învățat că tot ce putem face este să ne purtăm singure de grijă.

Reese și Byatt sunt ale mele și eu sunt a lor. Pentru ele mă rog când trec pe lângă avizier și ating cu două degete biletul primit de la Marină, încă înfipt acolo, îngălbenit și șifonat. Un talisman de aducere-aminte a promisiunii pe care ne-au făcut-o. Tratamentul pentru vindecare va veni cât timp reușim să rămânem în viață.

Reese înfinge un deget argintiu în portocală și începe s-o descojească, iar eu mă forțez să mă uit în altă parte. Când dăm peste hrană proaspătă ca asta, ne luptăm pentru ea. Reese spune că este singura cale de a pune lucrurile în matca lor. Fără ajutor, fără milă. Nu ar fi luat-o niciodată dacă n-ar fi simțit că a câștigat-o.

În jurul nostru, celelalte fete se adună în hohote de râs, scotocind prin hainele care se revarsă din fiecare sac. Marina ne trimite încă suficiente pentru noi toate. Cămăși și ghețe micuțe; n-avem pe nimeni suficient de mic încât să le poarte.

Și jachete. Ne trimit încontinuu jachete. Nu doar de când gheața a început să acopere iarba. Abia se imprimă-vărase când a lovit Toxul și în vara aceea ne-a fost bine în fustele și în cămășile noastre de uniformă, dar iarna a

venit, așa cum face mereu în Maine, aprigă și lungă. Focurile ardeau în mijlocul zilei și generatoarele trimise de Marină mergeau după lăsarea întinericului, până când o furtună le-a făcut bucățele.

— Ai sânge pe tine, spune Byatt.

Reese își sfâșie poalele cămășii și îmi lipește de obraz fâșia de material. Apăs. Îmi strivesc nasul.

Deasupra noastră, un zgomot ca de rașchetare venind de la mezaninul aflat peste holul principal. Privim toate în sus. Este Mona, cu un an mai mare decât mine, cu părul ei roșu și fața în formă de inimă, adusă înapoi de la infirmeria aflată la etajul al treilea. Stătuse acolo o veșnicie, încă de la criza făcută în sezonul trecut, și nu cred că se mai aștepta cineva s-o vadă venind înapoi. Îmi amintesc cum, în ziua aceea, fața i-a fiert și i-a crăpat, cum au dus-o la infirmerie cu un cearceaf tras peste ea, de parcă ar fi murit deja.

Acum are pe obraji cicatrici ca niște gratii și un început de aură în păr. Așa este și Reese, cu pletele blonde împletite într-o coadă și cu strălucirea pe care i-a dat-o Toxul, iar această trăsătură îi aparține atât de mult, încât tresare când o zărește și la Mona.

— Hei, spune ea, nesigură pe picioare, în timp ce prietenele ei aleargă s-o întâmpine fluturând din mâini, numai zâmbete, lăsând totuși o grămadă de spațiu între ele.

Nu de contaminare ne temem — am avut deja toate boala, oricare ar fi ea. Ci e vorba despre a vedea din nou descompunerea pe care o aduce. Despre a ști că într-o zi, curând, ni se va întâmpla și nouă. Despre a ști că tot ceea ce putem face este să sperăm că vom trece peste asta.

— Mona, spun prietenele ei, slavă Domnului că ești bine.

Dar le văd cum lasă conversația să moară, le văd plecând una câte una, odată cu ultimele ore de lumină ale zilei, lăsând-o pe Mona abandonată pe canapea, holbându-se la propriii genunchi. Pentru ea nu mai este loc printre ele. S-au obișnuit ca Mona să nu mai fie aici.

Mă uit după Reese și Byatt, lovind repetat cu piciorul în aceeași despicătură din scară. Nu cred că m-aș putea obișnui vreodată să trăiesc fără ele.

Byatt se ridică, iar fruntea i se încrețește într-o ușoară și stranie încruntare.

— Așteaptă aici, spune ea și se îndreaptă spre Mona.

Vorbesc un minut, în timp ce Byatt se apleacă, astfel încât vocea să-i curgă drept în urechea Monei, strălucirea părului acesteia aruncând o lumină roșiatică pe pielea lui Byatt. Apoi Byatt se îndreaptă, iar Mona apasă cu degetul mare pe interiorul antebrațului celeilalte. Amândouă par cutremurate. Doar o clipă, dar suficient cât eu să observ.

— Bună ziua, Hetty.

Mă răsucesc. Este directoarea, cu trăsăturile chiar mai ascuțite decât de obicei. Părul cărunt îi este încolăcit într-un coc, iar cămașa, închisă până sub bărbie. Și are o pată în jurul gurii, de un roz palid, de la sângele care i se prelinge din buze. Ea și Welch — Toxul este diferit în cazul lor. Nu le-a pus la pământ, așa cum s-a întâmplat în cazul celorlalte profesoare; nu le-a modificat trupurile în felul în care ni le modifică nouă. În schimb, le naște pe limbă plăgi supurânde, le strecoară în mădulare un tremur care nu se dă dus.

— Bună ziua, îi răspund.

A cedat în multe privințe, dar nu și în chestiunea bunelor maniere. Dă din cap în direcția coridorului, unde Byatt stă încă aplecată deasupra Monei.

- Cum se simte?
- Mona? întreb eu.
- Nu, Byatt.

Byatt n-a mai avut nicio criză de la sfârșitul iernii, așa că este predispusă la una în curând. Se produc ciclic, pe anotimpuri, fiecare mai rea decât cea de dinainte, până devin de-a dreptul insuportabile. După ultima ei criză totuși, nu mi-am putut imagina ceva mai rău. Nu arăta în niciun fel diferit — doar un gât dureros, pe care nu-l putea mișca, și o creastă zimțată pe oasele cefei, cu cioturi ițindu-se prin piele —, dar îmi amintesc fiecare secundă a crizei. Cum a sângerat pe salteaua noastră veche până când sângele a început să picure pe scândurile podelei de sub pat. Cum arăta mai confuză ca oricând, în timp ce pielea de pe coloana vertebrală plesnea.

— Este bine, am spus. Totuși, se apropie timpul.

— Îmi pare rău să aud asta, a spus directoarea și le-a mai privit un pic pe Mona și Byatt, încruntându-se. Nu știam că voi, fetelor, sunteți prietene cu Mona.

De când îi păsa ei de asta?

— Suntem mai degrabă prietenoase, cred.

Directoarea m-a privit de parcă era surprinsă să mă vadă încă acolo.

— Minunat, a spus ea, iar apoi a pornit de-a lungul holului principal, spre coridorul unde se ascundea biroul ei.

Înainte de Tox o vedeam zilnic, dar de atunci încoace fie se îndrepta spre infirmerie, fie se încuia în birou, lipită de radio, vorbind cu Marina și cu CCEP.

În primul rând, aici nu a fost niciodată recepționat semnalul pentru mobil — din cauza tipului clădirii, potrivit broșurilor — și au tăiat și linia de telefon fix, chiar din primele zile ale Toxului. Ca să țină lucrurile în secret. Ca